

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 6. travnja 2022.

Analiza presude

Marinić protiv Hrvatske

br. zahtjeva 22360/15

presuda

povreda čl. 6. stavka 1. – pravo na pošteno suđenje

***Neopravdanim trogodišnjim odlaganjem izvršenja pravomoćne presude
donesene u korist podnositelja
država je povrijedila njihovo pravo na pošteno suđenje***

Zajedajući u odboru od 3 suca, Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) 2. rujna 2021. godine presudio je da podnositeljima povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

Podnositelji zahtjeva nasljednici su branitelja koji je smrtno stradao tijekom Domovinskog rata 1992. godine. Temeljem odluke upravnih vlasti dodijeljeno im je pravo na obiteljsku invalidninu. Kako im država nije dobrovoljno isplaćivala navedenu invalidninu, podnositelji su pokrenuli parnični postupak protiv države tražeći njezinu isplatu. Pravomoćnom presudom županijskog suda donesenom 2014. godine, državi je naloženo da podnositeljima isplati neisplaćeni iznos od 187.611,52 HRK zajedno sa zateznom kamatom. Protiv te presude obje stranke su podnijele reviziju, a podnositelji zahtjeva podnijeli su ujedno i prijedlog za ovrhu tražeći ovrhu pljenidbom sredstava na bankovnim računima države. Država je zatražila odgodu ovrhe argumentirajući da bi, ako revizija koju je podnijela bude usvojena, a uzimajući u obzir da je presuđeni iznos visok, vjerojatno pretrpjela nenadoknadivu štetu jer ne bi mogla ostvariti povrat ovršenog iznosa od podnositelja zahtjeva. Općinski sud prihvatio je prijedlog za odgodu ovrhe dok Vrhovni sud ne odluči o revizijama stranaka, a takvu odluku potvrdio je i županijski sud. Podnositelji zahtjeva su podnijeli ustavnu tužbu koju je Ustavni sud proglasio nedopuštenom uz obrazloženje da pobijane odluke o odgodi ovrhe ne podliježu ocjeni ustavnosti. Stoga su podnositelji na ovrhu svoje tražbine bili primorani čekati sve do odluke Vrhovnog suda o revizijama te su svoju tražbinu uspjeli naplatiti tek 2017. godine.

Pred Europskim sudom podnositelji zahtjeva prigovorili su da im je neopravdanim odlaganjem izvršenja pravomoćne presude donesene u njihovu korist povrijeđeno pravo na pošteno suđenje.

Dopuštenost

Zastupnica Republike Hrvatske pred Europskim sudom tvrdila je da podnositelji više nisu žrtve povrede Konvencije budući da je njihovo potraživanje, zajedno s dospjelim zateznom

kamatama bilo u cijelosti isplaćeno tijekom trajanja postupka pred Europskim sudom. S tim u vezi, Europski sud je istaknuo da, iako su podnositelji nakon gotovo tri godine čekanja uspjeli naplatiti svoju tražbinu sa zateznim kamatama, oni ipak nisu lišeni statusa žrtve. Naime, status žrtve podnositelji su mogli izgubiti jedino u slučaju da je država izričito, ili barem u biti priznala povredu Konvencije te podnositeljima pružila odgovarajuću i dostatnu naknadu nematerijalne štete za predmetnu povredu ([Budrov protiv Rusije br.2](#), stavak 56.), što u ovom predmetu država nije učinila.

Osnovanost

Europski sud je istaknuo da odlaganje izvršenja presude može biti opravdano u posebnim okolnostima, međutim ono ne može biti takvo da se s njime narušava sama bit prava ([Budrov protiv Rusije br. 2](#), stavci 67.). Primjenjujući predmetno načelo na obrazloženje koje su nacionalni sudovi dali dopuštajući odgodu ovrhe na prijedlog države, Europski sud je utvrdio da iako gubitak spornog iznosa može biti značajan za pojedinca on nije toliko velik da bi mogao ugroziti državni proračun. Također, Europski sud je posebno upozorio na ono što su nacionalni sudovi propustili ocijeniti u svojoj odluci o odgodu izvršenja presude. Naime, nacionalni sudovi nisu ispitali financijske mogućnosti podnositelja zahtjeva i njihovu sposobnost da u slučaju uspjeha države s izvanrednom revizijom vrate dosuđeni iznos državi. Dodatno, nacionalni sudovi nisu ispitali ni izgled države za uspjeh s izvanrednom revizijom, a koja je u konačnici proglašena nedopuštenom jer nisu bile zadovoljene procesne pretpostavke za njezino podnošenje. Takvim propustom nacionalni sudovi stvorili su praksu sukladno kojoj bi država, uvijek kada joj je to oportuno, mogla odgoditi plaćanje svojih obveza utvrđenih pravomoćnom presudom pukim podnošenjem nedopuštenih pravnih lijekova.

Slijedom navedenog, odlaganje izvršenja pravomoćne presude nije bilo opravdano te je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Za utvrđenu povredu Europski sud dosudio je svakom podnositelju zahtjeva po 3.000,00 eura.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2022. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskom sudom za ljudska prava